

STUDENTEN WEEKBLAD

REDACTEUREN:

MEJ. C. M. JELGERSMA, H. L. DINGER, A. G. MARIS, E. KANN,
B. C. VAN BALEN WALTER, MEJ. J. BECKERING VINCKERS, G. E. GERST.
ORGAAN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN.

22e JAARGANG.
No. 6.

DONDERDAG
6 NOV. 1919.

DIT BLAD VERSCHIJNT DONDERDAGS, BEHALVE IN DE
VACANTIEN. DE ABONNEMENTSPRIJS IS VAN 1 OCTOBER
TOT 31 DECEMBER 1919 / 1.50.
DE JAARGANG LOOPT VAN 1 OCTOBER TOT 30 SEPTEMBER.
DE PRIJS DER ADVERTENTIËN IS 15 CTS. PER REGEL.

TECHNISCHE BOEK-
HANDEL EN DRUKKERIJ
J. WALTMAN JR., DELFT

INZENDINGEN TE BEZORGEN VOOR
MAANDAGMIDDAG 4 UUR AAN HET
REDACTIE-ADRES: KOORNMARKT 62

Inhoud.

Delftsch Studentencorps.

Studenten Societeit Phoenix. Bibliotheek. Nieuw aangeschafte boeken.

Delftsche Studentenbond.

Rede, gehouden op Vrijdag 31 October, door den heer W. F. Eijsvogel, bij de Inauguratie der Candidaat-leden. Diës.

Prijsvraag Eerste Jaars.

Maannacht, door Laurent Keulen.
De Godin der Smarte, door Eleonore.
Onderschrift der Redactie.

Vereenigingsleven.

Nederlandsche Christen-Studenten Vereeniging.
Civiel en Bouwkundig Studentengezelschap „Practische Studie.”
Electrotechnische Vereeniging.
Technologisch Gezelschap. Bestuurssamenstelling.
Sociaal-Technische Vereeniging van Democratische Ingenieurs en Architecten.
Algemeen Nederlandsch Verbond.

Gedachten en Gedichten.

Op voor Vrijheid en Gezag.
Studenten, II, door P.
't Was concert in de Stads-Doelen, door Camie.
Hoekhuis, drama, door Rapa Kiwi.

Ingezonden.

Zeer geachte Redactie, door E. Schölvinck.
Mijne Heeren, door P. Timmerman.

Feuilleton.

Uit een openbaar Dagboek, door Jhr. C. D. E. F. G. Voorne van Putten.

Technische Hoogeschool.

Aanvang Colleges en Oefeningen.
Toegepaste Mechanica, Graphostaticateekeningen.

DELFTSCH STUDENTENCORPS.

Studenten Societeit „Phoenix”.

BIBLIOTHEEK.

Nieuw aangeschafte boeken.

I. Nederlandsch.

HANS MARTIN. — Dwaze en ernstige invallen.
FELIX TIMMERMANS. — Schemeringen van den dood. (Geschenk).
V. B. IBÁÑEZ. — Wijn en Liefde, (La Bodega) uit het Spaansch.
MEREJKOWSKI. — Julianus Apostata. (Uit het Russisch).

II. Fransch.

COLETTE. — Mitsou.
M. BURNAT-PROVINS. — Vous.

III. Engelsch.

H. G. WELLS. — Joan and Peter.
ELSA BARKER. — Letters from a living dead man.
WILLIAMSON. — The Golden Silence.

IV. Duitsch.

MARIA KÖNINGIN VON RUMÄNIEN. — Feindliche Brüder.
C. E. RIES. — Die Seele der Natur.

VI. Geschiedenis.

Het Boek der Koningin.

Brochures.

Mr. G. VISSERING. — Het Duurtevraagstuk.

DELFTSCHE STUDENTENBOND.

REDE

GEHOUDEN OP VRIJDAG 31 OCTOBER DOOR DEN HEER
W. F. EIJSVOGEL BIJ DE INAUGURATIE VAN DE
CANDIDAAT-LEDEN.

Mijne heeren Afgevaardigden van Bonden en Unitates!
Mijne heeren Bestuursleden, Leden en Candidaat-leden van den
Delftschen Studenten Bond!

Wederom is een jaar voorbijgegaan, wederom zijn wij in grooten getale bij elkaar gekomen om onzen Diës, ons Jaarfeest te vieren, wederom eindelijk is het oogenblik daar waarop een aantal nieuwelingen hunne intrede in ons midden zullen doen. En het is niet te ontkennen dat mij, dien dit jaar het voorrecht te beurt valt ter gelegenheid van dit Jaarfeest eenige woorden tot U te richten, dat mij dezen taak in een aangenamer licht verschijnt als verschillende mijner voorgangers. Dit jaar toch zijn we voor een groot gedeelte althans, teruggekeerd tot de toestanden zooals die voor den oorlog bestonden. Buitengewone bepalingen, buitengewone omstandigheden, zij zijn opgeheven, zij staan op het punt te verdwijnen, zwaarigheden die Studenten- en Vereenigingsleven drukten, wij willen hopen dat we ze nooit weer aan den lijve zullen ondervinden. De omstandigheden zijn voor ons aanmerkelijk gunstiger geworden, ook al zijn zij dan voor menigeen nog niet wat hij zou wenschen.

Het is voor mij een groot genoegen te kunnen constateeren dat onze vereeniging reeds dadelijk op deze gunstige ommekeer gereageerd heeft. Het aantal Candidaat-leden is aanmerkelijk grooter dan in vorige jaren, het aantal ouderen dat ons verliet, is klein. De verhoogde intensiteit van het Bondsleven komt tot uiting in een druk kroegbezoek, de ondervereenigingen bloeien, het is alsof iedereen den zwaren last die de laatste jaren op hem drukte afgeschud heeft, alsof iedereen blij te moede het hoofd opheft.

Het is uit.

Dit voorbeeld genomen uit ons vereenigingsleven, valt zonder wijziging toe te passen op de geheele maatschappij. Zeker het is uit, de daadwerkelijke verstoring van productie en ruilverkeer heeft opgehouden te bestaan, oogenschijnlijk keert alles tot zijn oude banen terug, en uitteraard is een ieder geneigd, dit directe en aan den lijve voelbare voordeel te apprecieeren, maar ook... te overschatten. En degenen die iets dieper zien dan alleen de oppervlakte, zij zullen mij moeten toegeven dat er iets dringends is in de maatschappelijke atmosfeer, iets dat meer te gevoelen als te beredeneeren valt, maar toch iets wezenlijks dat niet met enkele mooie phrasen weggepraat kan worden. Het is, om nu eens een technische vergelijking te gebruiken, alsof de schok die het wereldvakwerk gekregen heeft, het geheel een weinig heeft verwrongen, en dus het evenwicht heeft verbroken. De krachtverdeling heeft zich verplaatst, sommige trekstaven zijn drukstaven geworden en zooals U allen weet, een dergelijke evenwichtsverstoring herstelt zich niet zonder invloeden van buiten.

Mijne Heeren, de vraag rijst wat is dan wel de grondmoraal dat deze invloed van buiten niet wordt ingeschakeld. Welnu m.i. is deze oorzaak gelegen in het *Egoïsme* in den Mensch, het egoïsme dat altijd bestaan heeft en bestaan zal, maar dat in de laatste jaren een werkelijk schrikbarende uitbreiding heeft aangenomen. Laat het mij vergund zijn hiervoor eenige oogenblikken Uw aandacht te vragen.

Het egoïsme van het begrip egos = ik, is op te vatten als de tegenhanger van het altruïsme, dat in zich sluit het begrip ieder. Maar waar om het belang van een ander individu te kunnen bevorderen een zekere geestelijke hoogte bereikt moet zijn, een hoogte die niet van nature van ons is, al streven menschen sedert eeuwen naar het bereiken van dit ideaal, is het „ik begrip” iets uit en van den mensch. Het is aan te nemen dat de oermensch alles tot zichzelf terugbracht, tot zijn eigen behoeften en begeerten. Pas een later ontstane geestelijke ontwikkeling heeft de mensch geboren doen worden om dit „ik-begrip” te doen wijken voor het begrip „allen.” Door de geheele wereldgeschiedenis voelt men dit streven, godsdiensten zijn er op gebouwd, predikers hebben hun leven er aan gewijd. Pascal zegt: *Le moi est haïssable*, en van zijn standpunt is dit juist. Alleen moet men zich duidelijk voor den geest stellen dat het doel op oneindig ligt en dat slechts een benadering mogelijk is. Het streven tot deze benadering evenwel vindt men door alle eeuwen heen terug.

Wenschen we ons nu een oogenblik van het schoone toekomstbeeld af en beschouwen we de kale nuchtere werkelijkheid, dan zien we dat het mensdom als geheel nog ver, zeer ver van het ideaal verwijderd is. Maar dat is geen reden tot ontmoediging; het verderfelijke is dat de lijn gedurende de laatste jaren een besliste daling vertoont.

Het is niet te ontkennen, de verwildering die als gevolg van de oorlogsjaren overal ingetreden is, moest zijn invloed op het algemeen geestelijk peil doen gevoelen. Men cultiveert het begrip „ik”. Le moi n'est pas haïssable mais chérissable.

Het feit alleen dat toen de nood aan de man kwam de meesten toch voor alles aan zichzelf bleken te denken, kan geen verwondering baren. Men denke aan de limiet aan oneindig, dat we als geheel nog ver van de vervulling verwijderd waren wist ieder verstandelijk ontwikkeld mensch. Maar is een geestelijke strooming opgekomen, men cultiveert en verdedigt het egoïsme à l'entranche, men maakt er om het zoo eens uit te drukken een school van. Dat dergelijke scholen reeds bij de klassieken voorkomen (men denke in dit verband aan de Epicuristen) doet in dit verband niets ter zake, het is mijn bedoeling mij alleen te houden bij het heden. Men beweert dan en straft met klem van redenen dat *alleen* de bevordering van de belangen van het individu door het individu tot een goede ontwikkeling van het groote wereld-huishouden kan leiden. Let wel ik zeg alleen. Want niemand die over een voldoende mate van gezond verstand beschikt, zal durven erkennen dat een zekere hoeveelheid egoïsme als grondslag voor onze handelingen en gedragingen op het oogenblik niet te verdedigen valt. Wij leven in een maatschappij met millioenen andere individuen en tenslotte kan men wel streven naar en hopen te komen op de hoogte van een ruim altruïsme, maar het zou zeer onverstandig zijn daarvan een ontijdig voorbeeld te willen gaan geven. De wereldgeschiedenis ontwikkelt zich in een vaste lijn, het is als met een stoomwals, men kan hem wel terzijde duwen om te helpen sturen, maar niemand gaat er voor liggen om hem tegen te houden.

Maar zooals gezegd, het bewuste punt is de verdediging van het egoïsme door alles heen, de bewering dat een ieder voor alles voor zichzelf moet zorgen.

Welnu vooral in onzen studentenmaatschappij hoort men deze redeneering veel. En het is daarom dat ik haar op den dag der inauguratie met U aan eenige kritiek wil onderwerpen.

Het egoïsme leeft van ouds in de studentenwereld zeer sterk, maar in een eenigszins afwijkende vorm. Men bevordert niet direct het belang van zichzelf, maar het belang van een groep, een kaste. Een geliefkoosde ervaring is van ouds: de studententijd is de schoonste die men doorleeft, het is de tijd waarin ieder nog jong is en nog niet verplicht, let wel verplicht, om voor alles aan zijn eigen belang te denken, het is de tijd waarin men het goede samen geniet, de tegenspoed samen draagt. Maar dit is m.i. een verdraaiing der waarheid. Zeer zeker leefde tot voor enkele jaren het zuivere ik-begrip weinig onder ons, maar men leidde het eenvoudig uit tot eenige honderden. Men beroemde zich op iets waar niet de minste verdienste in school n.l. op het feit dat men student was. Men ijverde en streed hardnekkig voor de instandhouding van voorrechten en privilegiën, van allen, zeker, maar dan toch voor een zeer bepaalde groep. En nog steeds, hoewel de studentenmaatschappij zich uitgebreid heeft tot vele en zeer verschillende elementen, nog steeds bestaat die kaste geest. Gij en ik, ook wij beroemen ons er graag op dat we student zijn, ook wij redeneeren dikwijls uitgaande van het denkbeeld dat we toch eigenlijk een beetje bijzondere groep vormen. En daarin is m.i. de reden te zoeken van de bestaande toestand, een toestand waarin eens een buitenlandsche collega aanleiding vond tegen mij te zeggen: Uw studentenmaatschappij, mijnheer is dood, absoluut dood. Is dat het intellectuele deel van het volk? Er gaat niets van uit, hij is reactionair in hart en nieren.

Zulks in tegenstelling met het buitenland waar de studentenwereld gewoonlijk democratisch, zelfs revolutionair in hart en nieren is.

En nu mag men over democratie en revolutie denken zooals men wil, het is niet te ontkennen dat kracht steeds uitgaat en uitgegaan is van het vooruitstrevende, nooit van het behoudende.

Zooals gezegd, het stands-egoïsme zooals ik het zou willen noemen, is ons studenten dus niet vreemd, integendeel. Maar in de allerlaatste tijd heeft de kanker van den tijd ook bij ons ingevreten, heeft de gedachte ik voor alle anderen ook bij ons ingang gevonden. Het is voorgekomen dat studenten elkaar trachten te verdringen, elkaar benadeelden om zichzelf te bevoordeelen. Voorbeelden behoeft ik niet te noemen. Ze zijn helaas bekend genoeg. En toch, wij kunnen dit betreuren, het is slechts de consequentie van de leer.

Zuiver verstandelijk redeneerende zegt men: De wereld behoort aan de sterke, dat komt tot uiting in de geheele natuur. Welnu als dus een ieder voor zichzelf zorgt, dan zal aan deze wet het best voldaan worden en dus het geheel uitstekend marcheerden. Van het standpunt der rede uitgaande is hierop niet veel af te dingen, maar men vergeet één ding. Men vergeet dat de mensch iets meer is dan een meer of minder fijn geconstrueerde denk-machine, dat bij onze handelingen en gedachten het gevoelsleven een uiterst belangrijke rol speelt. En de intuïtie die uit dit gevoelsleven voortkomt, zegt ons, dat deze redeneering fout, absoluut fout is.

Ik zou in dit verband tegenover het Egoïsme willen stellen de liefde in haar meest algemeene zin. En gij allen die zoo verstandig over het recht van de sterkste redeneert, gij zult mij niet kunnen bestrijden het feit, dat deze liefde een dominerende factor is, een factor die naast het verstand, ons geheele leven beheerscht. De macht der liefde, wij allen voelen haar, hetzij meer, hetzij minder, en het moet U bekend zijn dat dikwijls degene, die het meest consequent is in zijn volgen van de leer van Egos, alles, letterlijk

alles zal doen, uit liefde voor een vrouw, uit liefde voor een kind. Het altruïsme in al zijn vormen, het is terug te brengen op dit eene, de liefde. Zonder liefde is ons bestaan leeg, hoe verstandelijk ontwikkeld wij ook zijn, hoe veel voldoening ons studie of anderszins opleveren, als wij niet meer zuiver uit liefde tot een ander iets kunnen verrichten, dan zijn wij geestelijk dood.

Mijne heeren laten we terugkeeren tot de realiteit. Ik heb U hierop willen wijzen, omdat wij allen instinctief voelen, dat er iets vastloopt in het groote wereldmechanisme, een iets, dat weldra, als wij allen niet klaar staan, het geheele samenstel zal vernielen en onklaarmaken. Moge ieder van ons bedenken, dat het leven voor zichzelf alleen, onherroepelijk ons allen, en dus ook de gekoesterde eerste persoon, op het hellende vlak brengt, en dat een eerste vereischte, om de zaak weer in het rechte spoor te brengen is een weinig onbaatzuchtige arbeid, waar en voor wie dan ook.

Eerste-jaars, ik heb deze woorden tot U willen richten in een bijzonder verband. Gij zijt het komende geslacht, één van U zal over eenige jaren op deze plaats staan. Laten deze weinige woorden er toe bijgedragen hebben om U te doen beseffen dat ook in een vereeniging een eerste eisch is: een weinig onbaatzuchtige arbeid. Wij allen genieten van onze vereeniging, als wij hier komen, groen en linksch, wij allen hebben de plicht, om haar te steunen als wij hier ingeleefd zijn, ingeleefd in studie en kennissen. Hierop wilde ik U wijzen; theoretiseer over de leer van het ik tot diep in de nacht, maar breng haar niet zonder meer droog in de praktijk. Dan kan de wereld, onze studentenmaatschappij, de Bond en dus ook gij zelf niet bestaan.

Candidaat-leden,

Gij staat aan het begin van een studie, die voor velen vreemd en zwaar zal zijn. Gij staat aan het begin van een leven, dat voor velen vreemd en heerlijk zal zijn. Maar bedenk, de zwarigheden die de studie oplevert, bieden voldoening in zichzelf; de vermaken, die het leven biedt, leiden licht tot een leeg en dood geestelijk bestaan.

Het is gebruik, dat de oudere van deze plaats zijn jongere collega's wat goeden raad meegeeft. Welnu, laat U dan zeggen, wees matig in alles, kiest den gulden middenweg. Het „te” schaadt in al zijn vormen. Ik hoop, dat velen van U in den Bond zullen vinden, wat zij er in gezocht hebben, en als zij bedenken, dat „voor wat hoort wat”, ben ik er van overtuigd, dat onze vereeniging hun voldoening zal schenken. Dat U allen, die hier voor mij zit een waardig jaar moogt blijven vormen, dat op zijn tijd de Bond tot grooten bloei zal helpen brengen.

Candidaat-leden, ik verzoek U allen op te staan. Met dezen hamerslag inaugureer ik U als leden van den D. S. B.

Ik heb gezegd.

Dits.

Hoe meer zielen hoe meer vreugd. Welnu zielen waren er genoeg, maar vooral na 't diner was de vreugd soms niet bijzonder groot. Er voor was de stemming dan ook erg opgeschroefd, waartoe de „Pypevla, met natuurlijk Arie als eere-president niet weinig bijdroeg. De avond beloofde veel, doch reeds het diner viel tegen; niet wat 't diner zelf betrof, want ik geloof, dat juist de goede kwaliteit er van en de groote eellust van de aanwezigen voor de gezelligheid verderfelijk waren. Hoe 't zij de tafelpraeses deed vergeefsche pogingen alles even gezellig te doen verlopen als verleden jaar. Onder 't dessert reikte hij met een bijzonder toepasselijke speech de biljarprijzen uit. Winnaars waren de heeren Koers en Heeringa in de re en Wagenveld en Vos id. ze klasse. Hierna werden de prijzen voor de reciteerwedstrijd uitgereikt aan de heeren Hollaar, Nicolas en aan den Hoogedelgeboren Heer.... ridder van de orde van de Grijsje-Olifant.

Na afloop hiervan kwam de „Oude Kachel” op de proppen (ik bedoel op de planken). Al dadelijk zagen we W. M. in zijn gewone en volgens 't Jaarboekje in zijn beste rol. Dit laatste schijnt waar te zijn, want ook nu speelde hij zeer natuurlijk. Ook de overige heeren en vooral de souffleur deden wat ze konden om 't stuk vlot te doen verlopen welk doel dan ook werd bereikt.

In de volgende eenacter werden de spelers door heel wat toeschouwers benijd. Als reclame voor de O. K. had men geen geschikter stuk kunnen vinden. 't Volgend jaar zal er wel geen gebrek aan acteurs zijn voor onze ouderejaars tooneelclub.

Na 't souper, dat een tamelijk saai verloop had, nog de reuve van Koornmarkt 66a.

Een beroerd ding, letterlijk alles nou werd daarin gehegeld. Je mag niet meer over 't lab spreken, geen chocolade meer drinken, geen medailles meer winnen, geen portretten meer ophangen, eerstejaars niet meer opmerkzaam maken op onbeleefdheden tegenover hooggeplaatste heeren begaan, je mag je vrienden niet weer op hun kaartavondje in de steek laten, al heb je nog zoo'n gegronde reden, ja ik weet niet meer wat je zoo al niet mag doen. Zelfs dansen op Odigo werd besproken. Gelukkig kwam er door „Brand!” een einde aan al dit becritisieren. Wie weet hoe lang 't anders nog geduurd had en hoevelen nog over de hekel waren gehaald. Daar was dat „kleine ventje”, dat nu dacht dat er niets op hem aan te merken was, ook nog wel aan de beurt gekomen. Na dit product van de beide Ter Hall's in den dop, had de president er blijkbaar ook genoeg van, hij sloot de avond, of liever de morgen maar was zoo goed, ons te beloven, dat hij ons niet van de kroeg zou laten zetten. Deze belofte werd ten zeerste geapprecieerd, hoewel toch spoedig daarop alle leven op de kroeg uitgestorven was, en de diverse heeren, met of zonder geleide hun weg naar huis zochten.

PRIJSVRAAG EERSTE JAARS.

Maannacht.

De klare lucht vervliet in stralend geven —
Ik ben ontroerd, gelukkig, als ik mag
En 't teedere peinzend van den Maannacht leven.
Die nacht is mij een glanzend-zilveren dag! —

Waar de gedachten rustig henen zweven
in 't fluisterend-stil en droom'rig zoeten lach,
die slui'rig-stralend 't lieve beeld omgeven,
zooals 'k haar eens in 't zachte maanlicht zag....

Het ranke lijfje rekken in behagen,
het borstje deinend, de oogen blozend neer —
zoo was zij, toen ik om een kus kwam vragen.

En 't antwoord .... de oogen innig-lachten weer ....
voor 't donzig-warme zacht mijn arm geslagen —
zoo mocht ik minnen, altijd, altijd meer ...!

LAURENT KEULEN.

De Godin der Smarte!

Bang..... Bang.....

Zes heldere slagen van de nabij gelegen torenklok klinken luid
op door de stilte van het vroege Zondagochtenduur.

Bamm..... Bamm.....

Even nog trillen ze na, die heldere klokketonen evenals verge-
dragen engelenzang door de ijle lucht.

Dan is alles stil, tot plotseling.... heel in de verte.... het
waarschuwend geluid van een haan de stilte weder verbreekt, als
herhalend den oproep, om te ontwaken, het huis te ontvlieden en
te gaan dwalen in de vredige Zondagochtendstilte.

Zoo heb ik gedaan.

Ik heb gedwaald door het stadje en me verlustigd in de aan-
schouwing van de typisch oude geveltjes, bewonderd het bedehuis.

Toen ben ik den ouden burgwal opgewandeld en heb me ver-
vroolijkt in het gezicht van de zonnestralen, die prachtige herfst-
tinten op de najaarsbladen deden ontstaan.

Lang heb ik gewandeld door de mooie omstreken van het prachtige
stadje tot ik eindelijk ging zitten op een omgevallen boom en
mijn blik zich mijmerend in de verte verloor....

Plotseling zie ik voor me een gestalte dat al nader en nader
schijnt te komen.

Het is een goddelijk schoone vrouw. Een lang wit kleed valt
in groote plooiën van haar schouders en daar waar het kleed even
de welving van haar boezem laat zien, prijkt een vuurroode roos
in vollen pracht. Zacht kijken me haar ernstige oogen aan. Met
een melodieuze stem, waarin hartelijkheid klinkt, vraagt ze:

„Wie? zijt ge eenzame, die reeds zoo vroeg den menschen ont-
vlucht om alleen te zijn. Zeg mij Uw leed; ik ben „de Godin der
Smarte“. Natuurlijk is het een vrouw die U leed brengt. Gij mannen,
die meenen zoo sterk te zijn, zijn toch, o zoo zwak wanneer een
vrouw in 't spel is. Is het een vrouw, die er genot in stelt zich te
omringen met een gordel van mannenharten?“

„Neen, neen“ roep ik uit, „zij is..... „zoo is zij dat niet?“
gaat zij ernstig voort „zoo veel te beter, maar ook zoo veel te erger
voor U, want was zij een van die wezens, dan was zij U niet waardig.

Zoo veel te erger van U omdat ge nu Uw heil in vergetelheid
moet zoeken. Draag Uw leed in stilte en mochten er oogenblikken,
dat U alles te veel is, zoo denk dan aan haar, die gij meent U
dit leed te berokkenen en denk dan dat ook, zij haar stille smart
heeft te dragen“.

En vriendelijk mij aanzien, schrijdt zij langzaam achteruit en
flauw verduisterd haar gestalte.

Een geritsel doet mij opschrikken en merk ik dat het tijd is
geworden om huiswaarts te keeren en te trachten de mij gegeven
raad op te volgen.

ELEONORE.

De prijsvraag is geëindigd.

De Redactie heeft geen eersten prijs kunnen toekennen.
Niettemin heeft zij den heer Laurent Keulen een prijs toegekend
voor zijn beide gedichten. Het eerste was beter dan het in dit
blad gepubliceerde.

Het stuk proza van Eleonore is lang niet kwaad, tenminste,
wat inhoud betreft. Wij geven natuurlijk geen cijfers voor stijl en
grammatica, maar wij mogen toch wel zeggen dat b.v. de bouw
van den laatsten zin ons niet voldoet.

DE REDACTIE.

VEREENIGINGSLEVEN.

Nederlandsche Christen-Studenten Vereeniging.

Afdeling Delft.

2de Cursusavond van ds. H. W. Creutzberg, op Dinsdag 11 Nov.,
7 uur n. m. in het Nut, Oude Delft 48.

Civiel en Bouwkundig Studentengezelschap „Practische Studie“.

Woensdag 12 November 1919, Bibliotheek der T. H.

7.15 n. m. HUISHOUDELIKE VERGADERING.

Agenda: Voorstel van het bestuur tot het aanbieden van het
erelidmaatschap aan Prof. Ir. J. A. Bakker, c. i.

7.30 n. m. LEZING.

Spreker: Ir. F. L. Schlingemann, c. i., Ingenieur van de Rijks-
waterstaat te Roermond.

Onderwerp: De Maaskanalisation.

Voorstraat 1.

De sekretaris J. W. DINGER.

Electrotechnische Vereeniging te Delft.

GEWONE VERGADERING op 12 November e. k. in Zaal β
van het Natuurkundig en Electrotechnisch Laboratorium. Aanvang
8 uur.

Spreker: Ir. W. L. C. BRUNINGS.

Onderwerp: „Uit de praktijk van het Plattelands-centralebedrijf.“

Eerste-jaars hebben vrije toegang.

Technologisch Gezelschap.

Het bestuur heeft zich als volgt samengesteld:

R. Houwink,	President.
J. J. Boersma,	Secretaris,
	Hugo de Grootstraat 30.
Mej. C. M. Jelgersma,	Penningmeesteresse.
H. Hesselink,	Vice-President,
	Afgevaardigde naar de C. C.
G. H. Roll,	Excursieleider.

Sociaal-Technische Vereeniging van Democra- tische Ingenieurs en Architecten.

LEZING op Maandag 17 November 1919, 8 uur n. m. in Zaal
106, van het Gebouw voor W. en S., Nieuwelaan.

Spreker: Prof. I. P. de VOOYS, w. i.

Onderwerp: In dienst der Gemeenschap.

Toegankelijk voor Nieuw-Inggeschrevenen.

De Secretaris,

Delfgauwsche weg 119.

A. LODDER.

Algemeen Nederlandsch Verbond.

Studentenafdeeling Delft.

Op Vrijdag 14 November, 's avonds te half acht, zal de heer
D. Devin, student te Leuven, en bestuurslid van het Vlaamsch
Hoog Studenten Verbond, in de Bibliotheek der T. H. een lezing
houden, die als inleiding is te beschouwen voor het in begin 1920
te houden Groot-Nederlandsch-Studentencongres te Leuven.

Er is vrijen toegang voor alle ingeschrevenen der T. H.

GEDACHTEN EN GEDICHTEN.

Op voor Vrijheid en Gezag.

Naar aanleiding van een verzoek van het Nationale Landstorm-
Comité, brengen ondergeteekenden het volgende onder de aandacht
van alle ingeschrevenen aan de T. H. te Delft, die in het leger
geoeffend zijn.

In de eerste plaats zij hier opgemerkt dat veelal een geheel ver-
ward begrip bestaat over landstorm en burgerwachten. Beide zijn
uitingen van den volkswil, en staan in **geenerlei** verband met ver-
bintenissen en dergelijke van het Departement van Oorlog of van
het legerbestuur. Overal in den lande, ook bij de leden der burger-
wachten, heerscht de meening, dat de burgerwacht een vechtinstrument
in handen van de overheid is. Dit nu is ten eenenmale onjuist.

Oud-Minister Colijn heeft indertijd zeer duidelijk aangegeven het
verschil tusschen burgerwacht en landstorm; zijn betoog komt in
't kort hierop neer: ingeval van revolutionaire woelingen, zal de
burgerwacht tot taak hebben, *in de allereerste plaats*, het aan den
gang houden van die openbare bedrijven, welke dringend noodig
zijn om het oeconomisch bestaan van het land in stand te houden
en het handhaven van orde en rust mogelijk te maken.

In de tweede plaats heeft de burgerwacht tot taak de politie te
versterken en op deze wijze gewapenderhand genoemde bedrijven,
regerings- en andere gebouwen, tegen aanvallen van kwaadwilligen
te verdedigen. Waar nu de burgerwacht een geheel *plautselijk*
karakter draagt, zal de landstorm als militaire eenheid optreden,
tot het breken van zg. *georganiseerd verzet*. Hierbij zij opgemerkt
dat er onderscheid gemaakt moet worden tusschen ongeregelheden
als oplóopjes enz. (taak burgerwacht), en een strijd om bijv. groote
complexen gebouwen of stadsgedeelten (taak landstorm).

Waar nu het mobiliseeren van onze legermacht, zooals wij die gedurende de oorlogsjaren gekend hebben, tot het bedwingen van onlusten bezwaren met zich medebrengt, zal men in eerste instantie overgaan tot het mobiliseeren van den landstorm. Wat is nu echter de kwestie?

Gedurende het laatste halve jaar is de Vrijwillige Landstorm in groote mate uitgebreid over alle deelen van het land. Duizenden hebben zich hierbij aangesloten, maar aan deze organisatie ontbreekt het momenteel aan officieren voor sommige districten.

In Friesland en Brabant, is bijvoorbeeld een tekort aan officieren. Het principe van de V. L. is het volgende: „Algeheele vrijheid van hen die zich aansluiten”.

Als verklaring diene hier het volgende:

Uit den aard der zaak kan men geen twee militaire verbintenissen aangaan, reden waarom de reservist enz., die zich bij de V. L. opgeeft, ook slechts een zg. *moreele* verbintenis sluit, en wel in dien zin dat men te kennen geeft zich beschikbaar te zullen stellen wanneer dit noodig mocht blijken, maar daar bij geen enkele dan een moreele verplichting op zich neemt. Wanneer iemand genoemde moreele verbintenis heeft aangegaan en zich bij een mogelijk oproep van de V. L., verhinderd ziet aan deze oproep gevolg te geven, door particuliere of andere omstandigheden, dan bestaat tegen dit wegblijven geen enkel bezwaar, hoewel er van hem verwacht wordt dat hij hiervan aan zijn Landstorm Ct. bericht zal geven.

Velen hebben in de laatste jaren min of meer onaangename ervaringen opgedaan bij of na het sluiten van militaire verbintenissen, en het hoeft ons dan ook in geen enkel opzicht te verbazen dat er in het algemeen een groote afkeer onder ons volk bestaat van het aangaan van genoemde verbintenissen; het is dan ook daarom dat de V. L. hen die toetreden geheel vrij laat.

Een tweede zaak zij hierbij vermeld, en wel, dat waar burgerwachten oefenen, de V. L. dit niet doet, en als gevolg daarvan alleen *geoeffenden* aanneemt.

De ervaring van het Nationaal Landstorm-Comité is, dat tal van bezwaren te berde werden gebracht door geoeffenden, die eventueel wel geneigd zouden zijn, het wettig gezag te steunen door toetreding bij de V. L. De oorzaken van deze bezwaren zijn echter meestal verwarde begrippen over opkomst bij het leger in geval van revolutie, welke veroorzaakt zijn door vragen en aanschrijvingen van militaire overheidspersonen als daar zijn korps-, regiments- en andere commandanten. Al deze bezwaren kunnen echter ondervangen worden, door nog eens duidelijk te herhalen dat, wanneer men gevolg geeft aan den oproep van de V. L., het legerbestuur een zoodanige overeenkomst met het Nationaal Landstorm-Comité heeft aangegaan, dat men verder van alles af is, ook van mededeelingen aan militaire chefs; hiervoor zorgt de Landstorm-commandant.

Er is tevens gebleken dat een groot deel van het Nederlandsche volk geneigd is voor het wettig gezag te vechten, maar slechts onder die omstandigheden dat de leiders (in casu officieren enz.) menschen zijn uit eigen landstreek en bovendien verlofs-officieren moeten zijn. Men wil niets meer met het zg. *kazerneleven* te maken hebben.

Om dit mogelijk te maken kan men bij toetreding tot de landstorm te kennen geven, waar men, indien dit noodig mocht zijn, ingedeeld wenscht te worden. Op deze wijze zouden bijvoorbeeld een aantal verlofs-officieren, die aan de T. H. studeeren, in Brabant en Friesland geplaatst kunnen worden, indien zij dit wenschen. Zij die zich opgeven zullen dit in overleg met de commandanten van de burgerwachten moeten doen, daar het geenszins de bedoeling is deze organisatie te ondermijnen; echter wordt er hier nog eens de nadruk op gelegd dat de *geoeffenden* beter werk doen bij de V. L. dan bij een burgerwacht, alwaar een klein contingent geoeffenden voldoende is.

Hopende hiermede voldoende duidelijk te zijn geweest verzoeken wij hen die zich bij de V. L. willen verbinden, of nadere inlichtingen wenschen, zich bij een van de ondergeteekenden aan te melden.

Th. J. ROES,
Achterom 15.

L. R. BEIJNEN,
Hugo de Grootplein 11.

P. F. S. OTTEN,
Molslaan 23.

DELFT, 3 November 1919.

Studenten.

II.

Meisjesstudent staat op het lab en werkt... lang, rechttop, het blonde haar hoog opgemaakt — witte (tenminste ééns witte) labjas aan... Vóór haar het toestel... glazen buisjes en kolven in een wonderlijke combinatie aan elkaar verbonden — bunsensche brander — bekerglaasje met vies-kleurig, naar-riekend goedje dat heftig staat te koken....

Meisjesstudent staat toe te kijken; schudt af en toe aan een kolfje, regelt de gastoevoer, kijkt de afsluiting tusschen 2 glazen buisjes eens na... loopt dan weer eens met bedaarde, groote stappen, zonder aandacht voor haar omgeving, naar de zuurkast — reageerbuisje tusschen linker duim en wijsvinger — giet bedachtzaam een kwalijk riekend vocht uit een glazen fleschje daarin over, en wandelt weer even onverstoorbaar naar haar plaats terug....

Zoo werkt meisjesstudent de heele morgen door, met rustige, bedaarde bewegingen; héél zeker van zichzelf.... De jongens om haar heen verslijten haar voor trotsch en ongenaakbaar.... Eens hoorde ze van zich zelf zeggen: „vóór 't gebruik te schudden; maar gebruik valt mee.” —....

Om 12 uur bergt ze de boel weg — alles precies op het daarvoor bestemde plaatsje.... Dan haalt ze een bekerglas warm

water van het waterbad; wascht heel zorgvuldig haar vingertjes schoon — doet haar labjas uit en hangt hem op.... slot op de la, en meisjesstudent gaat naar de kleedkamer, doet haar mantel aan, zet haar hoed vóór de spiegel op, slaat haar grijze das om en als ze er zich van overtuigd heeft dat alles netjes zit, gaat ze de kleedkamer uit en naar huis....

Op straat knikt ze af en toe met een minzaam lachje terug als ze gegroet wordt.

Diezelfde middag. — Meisjesstudent gaat uit teaan, met nog een ander meisjesstudentje, met nog eenige heeren collega's.

Brede trap met zachte looper... hooge deur... kleine piccolo, petje scheef op zijn bol... hooge zalen... mollige kleeden, die het geluid van voetstappen dempen... lage feauteuils waarin je wegzinkt... muziek die hèl uit de verte schijnt te komen... meisjesstudent komt binnen, ander meisjesstudentje en de heeren collega's achter haar aan. Ze kijkt even rond; dan, opeens... in een hoek ontdekt ze een huisgenootje. Hoe komt die in godsnaam hiër...! Thuis niets van verteld... Ze groet even met een plechtig hoofdknikje. 't Huisgenootje grabbelt zich zelf bij elkaar uit de diepe chesterfield-canapé, waar ze half in verdwijnt en groet met een even plechtig knikje terug...

...Nu zitten ze, meisjesstudent hèl correct, rechttop, violetje wat omhoog — bont iets naar achteren geschoven — groote mof op haar schoot. Af en toe neemt ze met een wit-geganteerd handje het theekopje op en drinkt een klein slokje.... Dan komt een donker-gerokte, roodgeveste kelner naast haar staan, laat behendig een schotel met cake en gebakjes voor haar ronddraaien, tot haar zoekende blik iets naar haar gading gevonden heeft. Ze wijst er even naar en met een handig gebaar wipt de kelner 't op haar bordje....

Zoo brengen ze de middag door, converseerend over zware en minder zware onderwerpen, terwijl de schemerlampen zacht schijnen en de muziek hèl gedempt, als van ver-af, sleepende wijsjes speelt....

Meisjesstudent kan van haar plaats net 't huisgenootje zien zitten; ze kijken af en toe naar elkaar. Dan stapt het huisgenootje op en loopt de zaal door, naar buiten; haar partner achter haar aan. Als ze voorbij het tafeltje van meisjesstudent komt, geeft ze even een klein, zijdelingsch knikje.... Meisjesstudent beweegt even nauw-merkbaar haar hoofd, heel afgemeten.... Maar de ondeugende tinteling in hun oogen! Gelukkig dat niemand die ziet....

En thuis? Dien avond schàteren ze met hun tweeën over de onverwachte ontmoeting, en doen 't nog eens na, hun groeten van dien middag. Dan grijpen ze elkaar opeens beet en dansen dol en uitgelaten een zelfverzonnen fantasie op de missouri-wals; die meisjesstudent er bij neuriet... „om warme voeten te krijgen voor ze naar bed gaan”; (het dansen tenminste).

P.

't Was concert in de Stads-Doelen.

Even over achten is de zaal voor een vierde gevuld. Boven op de galerij lijkt 't iets beter bezet. Als gewoonlijk is 't ijskoud. Twee groote kachels in de tegenovergestelde hoeken vertoonen van onderen een lichtroode gloed door 't open rooster en doen blijkbaar een wanhopige poging, de ergste koude te verdrijven.

Ik zit ergens achteraan, dichtbij de garderobe, dichtbij de foyer en last not least, dicht bij de kachel.

„Heeft U besproken plaats?” klinkt plotseling naast me. Verschrikt kijk ik op, ik weet niet of de vraag tot iemand die naast me staat, of tot mij gericht is, maar daar ik slechts één oog op mij gevestigd zie, begrijp ik de situatie spoedig en verdiep me even in de mogelijkheid, of de aangesproken persoon direct beseft heeft, dat hem de vraag gesteld werd.

Het electrisch licht op het podium gaat aan en even later verschijnt Jozef Pembaur.

De deuren achter in de zaal gaan dicht, de eerste accoorden weerklinken, maar natuurlijk gaan de deuren nog eenige malen open. Na eenige minuten, als er stilte in de zaal is, gaat 't personeel van de garderobe zich vermaken, zij hebben weer te veel gewerkt om zich nog langer te kunnen betoemen en duidelijk dringen hun woorden en uitroepen door de dichte zaaldeuren.

Even voor de pauze komen geluiden van den anderen kant. Op eenigszins hardhandige manier worden lepeltjes op schoteltjes gekwakt. Gelukkig verstomt ook dit weer.

In de pauze, als alle deuren open gaan, wordt 't er niet warmer op. Om iedere kachel een groepje, zich warmende menschen en ieder die uit de zaal verdwijnt, keert terug in jas of mantel.

Onder 't voorlaatste nummer zie ik een kennis, schuins voor me, vechten met den slaap. Zacht klinkt de muziek, diep is het hoofd gezonken op de borst, het beweegt op de maat en bij 't sterker en luider worden der toonen gaat 't de hoogte in. Tot dat bij 't applaudisseeren 't plotseling overeind komt en de oogen verschrikt knippen tegen 't licht. Maar al heel gauw is de rust teruggekeerd en langzaam, maar zeker zakt zijn hoofd weer op zijn borst.

Even voor 't einde voelt een der kellers zich genoodzaakt, zijn buit van den avond te tellen. Eén voor één hoor ik de dubbeltjes van den eenen in den anderen hand vallen. Gelukkig dat ook aan dubbeltjes een eind komt.

En dan heb ik nog den heelen avond het horloge van mijn achterbuurman hooren tikken.

CAMIE.

(Zie verder Tweede Blad).

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD van
6 NOVEMBER 1919. No. 6.

Hoekhuis.

DRAMA.

!?!?!?....

De kamerdeur vloog open. Binnen stormde een jongmensch, wapperende haren, waanzinnige oogen. Hij zei niets. Wat zou er gebeuren? Hij zoog in één teug de theepot leeg, brak eenige sigaren doormidden, richtte een ruïne aan temidden van mijn koekjes, poetste zijn nagels, pookte de kachel op, zette zich in een diepe stoel en keek peinzend in de leege kolenbak.

????????....

„Hoekhuis!” stoof hij ineens op.

!?!?!?!?!?

En hij begon te vertellen. Eerst kalm, toen hoe langer hoe vlugger, tot hij over zijn woorden struikelde, begon dan weer langzaam, versnelde.... Ik luisterde zonder adem te durven halen. De klok hield op met tikken.

Hij had een hoekhuis geteekend, was met zijn bloeiende jeugd de lange reis begonnen naar de teekenzaal, teekenrol onder den arm. Hij had de teekening aan den professor laten zien. Toen was het gebeurd. Hij zag hoe de prof zijn gezicht, (dat van den prof) tot een grimmigen lach plooid. „Reeds eeuwen, vanaf de 16e eeuw, tot ja zelfs in de 19e eeuw, zoeken de wijzen daarnaar, nooit zullen zij het vinden, de oplossing van het hoek-woonhuis!” De jonge vermetele zoeker was krijt wit geworden. Gebroken zijn toekomstdromen. Alle illussies weggevaagd. Och arme, waarom had hij niet eerder begrepen, dat er nog zoo iets als „Welträtsel” zijn. Het perpetuum mobile, het ontstaan van den oerel, de marsbewoners, het levens-elixer, de steen der wijzen en dan het hoekhuis. Ik begreep nog maar half. Een hoekhuis? Ik heb zelf wel eens in een hoekhuis gewoond. Ja maar een hoekhuis is nog geen hoek—huis.

?????

Een hoek-huis is geen bewoonbaar huis!

!?!?!?!?!?

Nu begon ik in te zien, dat de man dronken (ofschon dat is men tegenwoordig niet meer) of gek was. Ik speurde. Een dranklucht was niet waar te nemen. Maar wat moest ik met dien man aanvangen? Maar hij begon weer te ratelen.

Hij zou zich niet met één klap laten neerslaan. Hij zou net zoo lang zoeken, tot hij die oplossing vond. (Daar had je 't al, hij was verloren, ofschon ik persoonlijk het begrip hoekhuis nog niet schijn te beseffen). Hij had allerlei ideeën. Hij rekende uit, dat in een hoekhuis 65397 steenen gingen en dat hij dus, wanneer hij die 65397 steenen eenige miljoenen malen liet neervallen, dat hij dan volgens de waarschijnlijkheidsrekening een dikke kans had, dat die steenen in het „gunstige geval” neervielen en dus een hoekhuis (b-r-r-r-r-r) zou ontstaan. Lukte dat niet, dan ging hij de heele wereld afreizen, alle hoofdsteden, dorpen, kafferkrallen,

FEUILLETON.

Uit een openbaar Dagboek

door Jhr. C. D. E. F. G. VOORNE VAN PUTTEN.

Dinsdag 28 October. Heden een onderhoud met den heer Waltman. Hem o. m. mijn compliment gemaakt over het S. W., doch hij mij geantwoord, dit niet zijn schuld maar van de redactie. Hij mij evenwel in vertrouwen medegedeeld het S. W. bloeiend te schijnen, doch in werkelijkheid niet is, daar wel veel abonné's doch hiervan een groot deel niet betalen en al sinds jaren. Ik hem toen aangeraden deze te roeyeren, doch hij mij juist geantwoord dit niets te helpen, en hij mij namen genoemd, w. o. van zeer vooraanstaande studenten, alsmede andere corpsleden. Ik hierover zeer verontwaardigd, en een schande, en van plan den President van de Senaat hierover aan te spreken.

Woensdag 29 Oct. Het diner op de boven-eetzaal wederom zeer goed verzorgd en hierover den consumabel gecompimenteerd, dewelke mij vertelde er vele artikelen beter dan voor den oorlog, en ik altijd gezegd deze een ramp, maar tegelijkertijd ook een zegen voor de menschheid. Om 8 uur bestuursvergadering van de Delftsche Studenten Philatelisten-Club, van welke ik voorzitter. Bij de besprekingen over het a. s. lustrum onzer vereniging door den sekretaris een brief voorgelezen van de Senaat waarin zij ons medewerking toezegde voor het slagen, en zij de D. S. P. C. een der voornaamste Corpsverenigingen noemde, en iedereen reeds lang van deze mening.

Donderdag 30 Oct. Vanmiddag een paar slobkousen gekocht bij Croon à f 6,50, hetgeen niet duur, en volgens de heer Croon dit de oude prijs en de oude soort en dit ook wel te zien. Hij mij toen een paar van verleden jaar getoond, dewelke zeer slecht en van Hollandsch maaksel en vernomen er in ons land geen betere gemaakt en de fabrikanten hiervoor ook geen moeite doen, daar zij toch volop werk. Met de tram van 3 uur naar Den Haag, en op het voorbalkon mijn jaargenoot S. gesproken, dewelke redacteur van het S. W. Hem toen verteld van mijn gesprek met den heer Waltman, hetgeen volgens hem van groot belang, en de redactie in te zien het S. W. vooral artikelen moet hebben die de lezers na aan 't hart liggen, en als voorbeeld genoemd de Haagsche Post, hetwelk m. i. het beste weekblad van Europa. En ik gevraagd waarom er nooit illustraties in het S. W. waren, doch hij geant-

zoekende naar hoekhuizen, of neen, (duidelijk dat de man gek was, hij kon niet bij hetzelfde onderwerp blijven) hij wist nog wat beters. Hij zou in een weiland een huis laten bouwen en dan later een paar straten er tegenaan dan was het zonder het vermoeden in eens een hoekhuis geworden. Heeregod, dat hij niet eerder op dat denkbeeld gekomen was. Hij zou direct een teekening gaan maken, denzelfden avond nog en met die teekening naar den prof toegaan. Die teekening zou de oplossing bevatten, hijzelf zou beroemd worden. Men zou standbeelden oprichten, om zijne handteekening zouden meisjes, om zijne hand hunne mamma's ruzie maken; misschien kreeg hij wel den nobelprijs en misschien, maar daar mocht hij niet aan denken, misschien werd hij dan ook wel prof. Maar plots bedacht hij, stel dat die teekening afgekeurd zou worden, omdat de stijl niet deugde of omdat het huis onbewoonbaar zou zijn, omdat een kamer een afgeschuinde hoek had.... Ik zag hem zienderoogen verouderen.

Nou maar, dan, dan-zagen wij hem nooit meer terug. Dan ging hij aardappelen planten en een koe houden, en vergetelheid trachten te vinden. Hij zou gaan wonen, daar, waar de straten geen hoeken hebben, waar dit „Welträtsel” zich niet voortdurend opdringt.... Hij ging en liet de deur open, het was koud en ik maakte mij dus nog nijziger op dien zot.

Sedert zag ik hem nooit weer. Als hij woord gehouden heeft, is dus de teekening afgekeurd en plant hij nu aardappels en houdt een koe, misschien wel twee, voor de gezelligheid.

RAPA KIWI.

INGEZONDEN.

Delft, 3 November '19.

Zeer geachte Redactie.

Beleefd verzoek ik u nogmaals om plaatsruimte in het S. W. om den heer Cock te antwoorden. Bij voorbaat mijn dank.

De heer de C. is wel vriendelijk, mijn raadgeving te beschouwen als op effect berekend te zijn. Dat was werkelijk mijn bedoeling niet. Ik schreef alleen mijn stukje, alleen omdat ik vrees, dat het patronaat wel degelijk in een protectie-systeem zal ontaarden, wanneer meerdere leden van het D. S. C. dezelfde opvatting over het meermalen genoemde artikel uit de Corpswet hebben.

Wanneer een patroon zijn cliënt dagelijks spreekt, (zoals de heer de C. in zijn eerste stukje wenschte), moet dit naar mijn meening in een protectie-systeem ontaarden. Nu zegt hij, dat zulks om den anderen dag moet gebeuren. Hiermede heb ik volkomen vrede, als dat contact maar komt van de zijde van den cliënt. Dat brengt heusch geen onevenredig groote moeite voor den cliënt mede. Als hij vraagt zijn patroon te mogen spreken, zal iedereen hem dit toestaan, als hij zijn verzoek maar eenigszins weet te motiveren. Bij weigering maakt het Corplid zich immers schuldig aan overtreding van het groentijdsreglement. Laat het candidaatlid het uit gemakzucht na, dan heeft hij zulks aan zich zelf te wijten.

Ik hoop, dat de heer de C. mij goed begrijpt: Het contact tusschen patroon en cliënt moet op de eerste plaats van den cliënt uitgaan. Natuurlijk moet de patroon ook medewerken, maar vol-

woord dit zeer duur en hiervoor eerst alle abonné's hun contributie te betalen, en hij van oordeel artikelen van vooraanstaande corpsleden even goed als illustraties. Ik hierop niets geantwoord, doch de hint zeer goed begrepen.

Vrijdag 31 Oct. Vannacht zeer laat ingeslapen en lang gedacht over mijn gesprek met den redacteur. Tenslotte besloten mijn dagboek openbaar te maken. Toen ingeslapen en gedroomd het S. W. op rose papier gedrukt en 9 bladen dik. Om 9 uur plotseling gewekt en snel opgestaan om mijn plannen ten uitvoer te brengen. Het weder zeer guur en mijn juffrouw om warm water gevraagd. Aan het ontbijt een brief van mijn kleermaker, dewelke wederom Engelsche winterstoffen en een van een anderen kleermaker, zekeren Markx, met gunstige betalingsvoorwaarden en zichzelf aanbevelend, benevens het S. W. hetwelk op gewoon papier en slechts 1½ blad. Hierin wederom een zeer onvruchtbaar debat over bolsjewisme aangetroffen, m. i. van zeer weinig belang voor de lezers en het beste middel tegen dit euvel toch steeds de burgerwacht, en het S. W. beter te vullen met mijn dagboek. Dit na het ontbijt voor den dag gehaald en hierin het een ander geschrapt voor publicatie. 's Avonds tafelinstallatie op de boven-eetzaal, waarbij minder gevochten dan anders, doch zeer geanimeerd. De rijmpjes alsmede de kip en appelmoes zeer in den smaak.

Zaterdag 1 Nov. Heden om 12 uur opgestaan, vanwege het feest van gisteren waarbij zeer laat te bed. Aan het ontbijt kennisgeving van een aangeteekende zending van de bank, zijnde het vandaag 1 November, benevens een haring, hetgeen zeer attent van de juffrouw. 's Middags met de trein naar den Haag alwaar bij mijn oom te dineeren en op het perron S. ontmoet en hem verteld van mijn dagboek. Hij hierbij plotseling gefronsd, waaruit opgemaakt het S. W. voor de volgende week al vol, doch hij gezegd ik het uiterlijk Maandag in te leveren.

Zondag 2 Nov. Mij heden in-jacket gestoken, hebbende vanmiddag eenige visites te maken. O.a. bij mijn clubgenoot Hendrix, die eenige weken geleden getrouwd en nu in Voorburg. De reis van Delft naar Voorburg mij precies 1 uur en 50 minuten gekost, hetgeen onnoodig lang, en in korter tijd naar Amsterdam te komen, en de electriciteering der stoomtrams m. i. zeer urgent. Hendrix echter nog juist bijtijds bereikt voor de sneeuw. Zijn vrouw en hij zeer welvarend, en smaakvol ingericht en reeds veel omgang met de notabelen uit Voorburg. Dit opgemerkt aan de andere bezoekers. Ik gewacht tot deze weg, en zij gezegd ik te blijven tot sneeuwstorm voorbij. Hieruit opgemaakt zij mijn bezoek zeer op prijs, en dit te begrijpen daar zij anders alleen, en het weer te slecht om te wandelen.

gens mijn meening overdrijft hij, wanneer hij het doet volgens het systeem van den heer de C. Ik wil hiermede absoluut niet zeggen, dat het patronaat een volgend jaar niet nog meer succes kan hebben. Niets is volmaakt op deze wereld. Maar mij dunkt dat het patronaat dezen groentijd uitstekend gewerkt heeft en dat het een groot succes is geweest. En dit is dan toch het gevolg geweest van de opvatting, die de patroons er over gehad hebben.

E. SCHÖLVINCK.

Hiermede is het debat over dit onderwerp gesloten.

DE REDACTIE.

Mijne Heeren.

Vriendelijk verzoek ik een plaatsje in Uw blad om iets te zeggen over „Minerva”. Ieder weet hoop ik, dat de uitgave van dit blad groot gevaar loopt. Dat is jammer. Het is het eenige algemeene orgaan van de studentenwereld of tracht het tenminste te zijn. Het is het voornaamste middel, dat kan dienen daarin wat grooter eenheid te brengen, de eenheid noodig om krachtiger te staan voor de algemeene belangen, zoowel nu als later.

De universiteiten zijn de brandpunten van het intellectuele leven. In enkele plaatsen concentreeren zich gedurende verscheidene jaren de menschen, die later voor het meerendeel een leidende positie innemen. Wie dus wat te zeggen heeft in het belang van de samenleving kan daar rekenen op het beste resultaat. Maar daarvoor is een algemeen orgaan noodig.

Een nieuwe hooger-onderwijswet wordt voorbereid. Zou het niet te wenschen zijn, dat daarbij ook studentenstemmen werden gehoord? Maar daarvoor is behalve een studentenvertegenwoordiging toch ook weer een algemeen orgaan noodig om verbinding te houden met alle studeerenden.

Ik weet ook, dat buitenlandsche studenten pogingen doen, meer contact te krijgen, met die van andere landen. Dat is zeker toe te juichen maar alweer is dat niet mogelijk zonder een algemeen studentenblad.

Het is onnatuurlijk om iets, dat zich zelf heeft overleefd nog langer te doen voortbestaan. Maar zoo is het toch niet met Minerva? Is het zoo suf en stil onder ons? Hebben we jong als we zijn elkaar niets meer te zeggen of te vragen? Hebben de groote gebeurtenissen rondom ons, zoo weinig beroerd, dat het niet eens naar buiten blijkt? Ik wil het niet gelooven. Wel is er veel verzuimd. In bijna alle andere landen hebben duizende jonge menschen als wij hun leven en gezondheid opgeofferd, terwijl wij maar rustig ons oude gangetje gingen, inplaats van weer op te bouwen of zelf-over opbouw te denken.

Maar laten we er nu dan toch mee beginnen en tenminste probeeren een algemeen orgaan in stand te houden als middel daartoe.

Ik weet wel, er is een verbijsterende massa dingen, die onze aandacht vragen. We dienen dus zeker de min of meer belangrijke te scheiden. Doch hier is geen twijfel, dunkt me en ik hoop dat velen, dat met me zullen vinden. We kunnen dan een groot aantal nieuwe abonneés verwachten. Dat zal meteen een bewijs zijn, dat er nog leven is onder ons. Maar maak haast!

U geachte redactie vriendelijk dankend voor de plaatsing.

P. TIMMERMAN.

TECHNISCHE HOOGESCHOOL.

Aanvang Colleges en Oefeningen.

De colleges en oefeningen van den hoogleeraar Dr. W. J. de Haas, zijn aangevangen op Woensdag 5 November, behalve het college B₁, dat op 12 November d. a. v. begint.

Toegepaste Mechanica, Graphostaticateekeningen.

Beleefd wordt medegedeeld, dat Graphostatica-teekeningen alleen voor waarmede in aanmerking komen, nadat zij door den vervaardiger met den hoogleeraar zullen zijn besproken.

In verband met den beperkten tijd voor bespreking beschikbaar tijdens de tekenoefeningen wordt gelegenheid tot bespreking geboden, doch slechts voor studenten C₄, die in Januari a. s. te gedeelte candidaats-examen doen, te weten:

Maandags 10—12 uur.

Dinsdags 11—12 uur.

Woensdags 11—12 uur.

In het kabinet achter zaal (4) Gang Hoofdgebouw.

Voor iedere bespreking kan voorloopig één kwartier worden beschikbaar gesteld in de volgorde der aanvragers en in overleg met den assistent, die dit uur op een in diens bezit zijnd rooster zal inschrijven, met een aanduiding der te bespreken teekening(en).

Donderdag 6 November werd eveneens met de tekenoefeningen aangevangen.

ADVERTENTIEN.

AUGUST J. GAISER,

Leeraar in het Mandoline- en Guitaarspel, voorm. mil. Kapelmeester. Adres: Vlouw 20. Geeft onderricht aan eerstbeginners en meergevorderden in de *kunstvaardige* behandeling van Guitaar, Luit en Plectruminstrumenten (Liedbegeleiding, solo- en ensemblespel). I^a Referenties.

RUSSISCHE LETTERKUNDE

DRIE LEZINGEN

over F. M. DOSTOJEWSKIJ,

door Jac. J. KUIPER, te Delft,

in het Logegebouw Choorstraat 16a, aanvang 8 uur.

WOENSDAG 19 NOVEMBER:

De Russische cultuur en Dostojewskij.

WOENSDAG 26 NOVEMBER:

Schuld en Boete.

WOENSDAG 3 DECEMBER:

Dostojewskij en de Westersche cultuur.

KAARTEN voor de drie Lezingen, à f 2.50 verkrijgbaar in den Boekhandel, en des avonds aan de zaal.

Uitzending van DINERS

van af 85 cents.

Dagelijks verkrijgbaar NASSI-GORENG.

Aanbevelend,

CHR. F. RÜTER, OUDE DELFT 120

TELEGRAM

BUITENGEWONE PRIJZEN betaal ik voor GEDRAGEN COLBERT-COSTUMES.

Brieven onder No. 33, Bureau van dit Blad.

DRINKT:

Grog van B. A. M. Arak

(zeer Oude Batavia-Arak)

de fijnste en meest verwarmende!

Voor de levering van

Delftsche Limonade-Siropen

beveelt ondergeteekende zich beleefd aan.

W. DE HOOGH,

Oude Delft 152.

Telefoon 15.